

# ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΥΜΝΟΣ

ΕΙΣ

ΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΝ

ΤΗΣ **Ζ**

ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Καὶ εἰς τὸν ἐν Τήνῳ Ἱερὸν Ναὸν τῆς  
Εὐαγγελιστρίας.

ὑπὸ

**ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΚΟΚΟΥ.**

(Ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)



29 27  
ΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 781  
ΕΛΗΦΘ. ΤΗ

**ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,**

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Δ. ΣΗΛΥΒΡΙΩΤΟΥ.

1866.

Διεκ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.



ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ  
ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

Πρὸς τοὺς διημοδιδασκάλους,

Ὁ Κ. Γεώργιος Σκόκος συνέταξεν ἑμμετρον ὕμνον πρὸς τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου. Τὸν ὕμνον αὐτὸν ἐξετάσασα ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εὗρεν ὅτι οὐδὲν περιέχει ἀπαθὸν πρὸς τὴν ἱεράν ἡμῶν Ὁρθόδοξον, δι' ἧς συνιστῶμεν εἰς τὴν ὑμετέραν προαίρεσιν τὴν ἀπόκτησιν αὐτοῦ ὡς χρήσιμον καὶ χάριν περιθάλψεως τῷ ποιήσαντος αὐτὸν, ὅπως ἐμψυχωθεὶς εἰς τελειότερον ἔργον τῆς αὐτῆς φύσεως προβῇ, καθ' ἣν ἐδήλωσεν ἡμῖν ἐπιθυμίαν.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Φεβρουαρίου 1865.

Ὁ Υπουργός.

Α. Χ. ΛΟΝΤΟΣ.

Ν. Μπαρμπανός.

Πρὸς τοὺς Ἀναγνώστας.

Ἀπὸ ζῆλον ἐνθεον πρὸς τὴν ἁγίαν ὀρθόδοξον ἡμῶν πίστιν κινούμενος, συνέταξα εἰς ὁμοιοκαταληκτοὺς στίχους ὕμνον εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου, ἔνθα τὸ μέγα τοῦτο μυστήριον ὑμολογῶν διέρχομαι ἐν συντόμῳ τὰ κυριώτερα κεφάλαια τῆς ἱερᾶς ἱστορίας τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης καὶ περιγράφω ὡσαύτως ἐν βραχυλογίᾳ καὶ τὸν ἐν Τήνῳ ἱερὸν Ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας, καὶ αὐτὴν τὴν νῆσον Τήνον καὶ τοὺς κατοικοὺς αὐτῆς. Τὸν ὕμνον τοῦτον, στιχουργηθέντα ἀναλόγως τῶν μικρῶν καὶ ἀσθενῶν μου δυνάμεων, προσφέρω εὐσεβὲς ἀνάγνωσμα εἰς τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς μου, ἐξαιτούμενος τὴν ἐπ' αὐτῷ ἐπιεικειαν αὐτῶν.

Γ. ΣΚΟΚΟΣ.



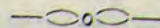
Handwritten notes in a table:  
Top right: *λερ 307*  
Middle left: *ἑβδωμια*  
Middle right: *J. P. P.*  
Bottom left: *1874*



Ὁ Δημιουργὸς τοῦ παντός.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΙΝΟΝ ΚΑΤΑΛΟΓΟΝ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

Υ Μ Ν Ο Σ.



« Τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις  
δυνατὰ ἐστὶ παρὰ τοῦ Θεοῦ. »

Ὁ τῶν ἀπάντων ποιητὴς τὸ πᾶν δημιουργήσας,  
 Μὲ λόγον μόνον οὐρανὸν, γῆν, θάλασσαν ποιήσας,  
 Ἔστησε τὸν ἀόρατον πυρίμορφόν του θρόνον,  
 Σ' τὸ ἄπειρον τοῦ οὐρανοῦ, τὸν τρίφωτον καὶ μόνον  
 Τὸ δὲ ἀπέραυτόν του φῶς διαπερᾶ ἐκτάσεις,  
 Ἐκ τὸ ὕψος οὐρανοῦ ἕως βυθοῦ θαλάσσης,  
 Ἀγγέλων τάγματα ποιεῖ, ἀύλους λεγεῶνας,  
 Ἐν ἀνυμνοῦν ἐν οὐρανοῖς αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.  
 Στερέωμα ἐποίησε, τὰ ὕδατα χωρίζει,  
 Καὶ μὲ διάφορα φυτὰ τὴν γῆν καταστολίζει.  
 Τὸν οὐρανὸν ἐκόσμησεν ἄνω εἰς τοὺς αἰθέρας,  
 Μὲ ἥλιον ὑπέρλαμπρον, σελήνην καὶ ἀστέρας·  
 Ἰχθύς ποιεῖ στὰ ὕδατα, πτηνὰ εἰς τὸν ἀέρα,  
 Θηρία δὲ καὶ ἕρπετὰ, καὶ ὅλα τὰ χερσαῖα.  
 Πρὸς ἀναβλάστησιν τῆς γῆς νεφέλας σχηματίζει  
 Ὡς κηπουρὸς οὐράνιος αὐτὴν καταποτίζει.  
 Καὶ ἀναθάλλουν τὰ φυτὰ τὰ ἄλση οἱ δρυμῶνες  
 Οἱ εὐοσμοὶ καὶ οἱ τερπνοὶ ἀειθαλεῖς λειμῶνες  
 Ἀφοῦ τὸ πᾶν ἐποίησεν, ἄνθρωπον πλαστούργησας,  
 Καὶ κατ' εἰκόνα ἑαυτοῦ καὶ ὁμοίωσιν ποιήσας·  
 Εἰς τοῦτον ἐνεφύσησε, ψυχὴν ἔδωκε ζῶσαν,  
 Ἀθάνατον τὸν ἐπλασε, μὲ νοῦν, πνεῦμα καὶ γλῶσσαν.  
 Καὶ ἐκ τῆς ἰδίας του πλευρᾶς ὄστουν ἐκ τῶν ὀστέων του  
 Τὴν Εὐάν ἐπλαστούργησε χαρὰν καὶ σύντροφόν του



Και ἅπαντα τὰ ἐν τῇ γῆ καὶ τὰ ἐν τῇ θαλάσῃ,  
 Τὸν ἄνθρωπον ἐποίησεν ἵνα τὰ ὑποτάσῃ.  
 Καὶ εἰς τὸν πανευφρόσυνον παράδεισον τοὺς βάζει,  
 Τοὺς ἡδυστάτους του καρποὺς νὰ γεύωνται προσάζει.  
 Ἀπαγορεύει δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ γευθῶσι,  
 Τὸ δένδρον τὸ τῆς γνώσεως, νὰ μὴ θανατωθῶσι.  
 Καὶ οὕτως οἱ πρωτόπλαστοι ἐντὸς τοῦ παραδείσου,  
 Ὡς ἄγγελοι εὐφραίνοντο τὰ ἀγαθὰ ἐξίσου.  
 Τὴν εὐτυχίαν πλήν αὐτῶν διάβολος φθονήσας,  
 Εἰς ὄφιν ὑποκρύπτεται, αὐτοὺς ἐξαπατήσας.  
 Τὸ ζύλον τὸ ἐν τῇ Ἐδέμ ἔκαμε νὰ γευθῶσι,  
 Παρήκοοι νὰ γείνωσι, καὶ ν' ἀπογυμνωθῶσι.  
 Φοβούμενοι δὲ τὸν Θεὸν διὰ τὴν παράβασίν των,  
 Μὲ φύλλ' ἀπέκρυψαν συκῆς τὴν ἀπογύμνωσίν των.  
 Θεὸς Ἀδὰμ ἐφώναξε, Ἀδὰμ δὲ ἀπεκρίθη,  
 Τυμνός εἰμι, ὡ πλάστα μου καὶ φοβηθεὶς ἐκρύφθη.  
 Θεὸς ἠρώτησεν αὐτὸν, καὶ πῶς ἀπογυμνώθης;  
 Τὴν Εὐὰν προφασίζεται, ἡ Εὐὰ λέγ' ὁ ὄφιν.  
 Θεὸς ὠργίσθη κατ' αὐτῶν καὶ εἶπεν εἰς τὸν ὄφιν,  
 « Νὰ ᾄσ' ἐπικαταρατος, τὴν γῆν νὰ ἔχῃς βρῶσιν, »  
 Τὴν Εὐὰν ἐξηπάτησας, πλήν αὕτη θὰ γεννήσῃ,  
 Υἱὸν, ὅστις τὴν κεφαλὴν θὰ σοῦ καταπατήσῃ. »  
 Ἀπ' τὸν Ἀδὰμ ἀφῆρεσεν ὅλα τὰ ἀγαθὰ του.  
 Εἰς τὰ δεσμὰ τὸν ἔρριψε καὶ εἰς σκιὰν θανάτου.  
 Τοῦ χρόνου δὲ τὸ πλήρωμα ἕως ὅτου νὰ φθάσῃ,  
 Ὁ ἄχρονος νὰ γεννηθῆ, δεσμὰ νὰ καταθραύσῃ.  
 Σημεῖά τε καὶ τέρατα ἐν γῆ καὶ ἐν θαλάσῃ,  
 Ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ ποιεῖ, ἕως αὐτὸ νὰ φθάσῃ.  
 Ἀπειροὶ ῥήσεις προφητῶν καὶ θαύματα δεικνύουν,  
 Τὴν μέλλουσαν τεκεῖν αὐτὸν παρθένοιον προμηνύουν

Κλίμαξ οὐράνιος λαμπρὰ εἰς Ἰακώβ ἐφάνη,  
 Τὸν Ἄγγελον κομίσαντα τὸ χαῖρε παριστάνει.  
 Ἡ στάμνος δὲ ἡ ἔγχρυσος, οὐράνιον δοχεῖον,  
 Γαστέρα τῆς παρίστανε δεχθεῖσαν πνεῦμα θεῖον.  
 Βάτος ἡ ἀκατάφλεκτος τὴν Ἀνασσαν σημαίνει,  
 Ὅτι μετὰ τὸν τόκον τῆς παρθένος θέλει μένει.  
 Ὅρος τὸ ἀλατόμητον καὶ κατεσκευασμένον,  
 Παρίστανε πανύμνητον Μαρίαν τὴν Παρθένον.  
 Ὑπὲρ τὰ ὄρη Ἀραράτ ἡ κιβωτὸς ὑψώθη,  
 Ἡ πλάσις τοῦ δημιουργοῦ ἐντὸς αὐτῆς ἐσώθη.  
 Ἡ δὲ ἀγνή περιστερὰ τῆς φωλεᾶς ἐξῆλθεν,  
 Μ' ἐλαίας φύλλον εἰς αὐτὴν ταχέως ἐπανήλθεν.  
 Τὴν παῦσιν τοῦ κατακλισμοῦ περιχαρῶς μνηθεῖ,  
 Τὴν ἄσπιλον κ' ἀμόλυντον παρθένον προμνηθεῖ.  
 Πλάκας γραπτὰς ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸ Σινὰ λαμβάνει,  
 Τὴν τέξασαν υἱὸν Θεοῦ ἄχραντον παριστάνει.  
 Ἡ τῶν Χαλδαίων κάμιнос καταπεπωρωμένη,  
 Τὴν ἄμωμον καὶ ἀπείρανδρον θεόνυμφον σημαίνει.  
 Λεόντων στόματ' ἐφράξε τὸν Δανιὴλ νὰ σώσῃ,  
 Ὅνπερ εἰς λάκκον ἐρρίψαν τροφὴν ἵνα τοῖς δώσῃ.  
 Πρωτότοκα τοῦ Φαραῶ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ κτήνη,  
 Σημεῖον αἵματος ἀμνοῦ τὰ ἔχοντα ἀφίνει.  
 Σταυρὸν χαράξας ὁ Μωϋσῆς, τὴν ἐρυϊρὰν χωρίζει,  
 Πεζεύει δὲ τὸν Ἰσραὴλ, τὸν Φαραῶ βυθίζει.  
 Μετὰ τὴν πάροδον αὐτοῦ ἄδατος πάλιν μένει,  
 Ἡ θάλασσα τὴν Δέσποιναν ἀφθαρτον τὴν σημαίνει.  
 Τὴν ράβδον ὁ Μωϋσῆς κτυπᾷ καὶ ὕδατ' ἀναδύζουσι  
 Τὸν πολυάριθμον λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ ποτίζουσι  
 Τὸ μάννα τὸ οὐράνιον ὁ Ὑψιστος τοὺς βρέχει,  
 Καὶ ἔτη τεσσαράκοντα ἐν τῇ ἐρήμῳ τρέφει.



Νεφέλην ἔκαμε σκηνὴν πρὸς σχιασμὸν ἡμέρας,  
 Καὶ στῆλην φαινόχρυσον φέγγουσαν τὸ ἑσπέρας.  
 Ἡ ῥάβδος δὲ τοῦ Ἀαρὼν κατὰξηρος βλαστάνει,  
 Ἀσπόρως καὶ ἡ Ἀνασσα υἱὸν τῆς συλλαμβάνει.  
 Ἡ ῥίζα δὲ τοῦ Ἰεσσαὶ ἤνθησε προφητείας,  
 Ἡ Δέσποινα ἐβλάστησε τ' ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας,  
 Ὁ Ἰησοῦς δὲ τοῦ Ναυῆ τὰς χεῖράς του ἐκτείνας,  
 Κατέστρεψε τὰς φάλαγγας τὰς τρομερὰς ἐκείνας,  
 Τὸν ἥλιον στὴν μάχην του προστάζει· νὰ μὴ δύσῃ,  
 Ἀκίνητον τὸν κράτησεν ἕως οὗ νὰ νικήσῃ.  
 Ἡμέρας τρεῖς ὁ Ἰωνᾶς ἐντὸς τοῦ κήτους μένει,  
 Τριήμερον ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ σημαίνει.  
 Τίς νοῦς, καὶ ποία δύναμις, τίς κάλαμος καὶ γλῶσσα  
 Νὰ ἐξυμνήσῃ δύναται σημεῖα ταῦτα τόσα,  
 Ὅσα ὁ ὕψιστος ποιεῖ ἐν γῆ καὶ ἐν θηλάσῃ,  
 Τὸ πεπρωμένον πλήρωμα ἕως ὅτου νὰ φθάσῃ  
 Συμπληρωθέντος δὲ αὐτοῦ, παρθένος ἐγεννήθη,  
 Καὶ εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν βρέφος ἐγκατελείφθη.  
 Κι' ὡς ῥοδοδάκτυλος ἠῶς, ἐν οὐρανία πύλῃ,  
 Τὴν τοῦ Ἥλιου ἔλευσιν εἰς τὸ σύμπαν προμηνύει  
 Σώματα τὰ ὀρώμενα ἵνα καταφωτίσῃ,  
 Καὶ ἅπαντα τὰ ἐν τῇ γῆ ν' ἀναζωογονήσῃ.  
 Πλανήτας καὶ τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας ν' ἀποκρύψῃ,  
 Καὶ σκότος ζοφερώτερον διόλου νὰ ἐκλείψῃ,  
 Οὕτω καὶ ἡ Παντάνασσα φῶς ἄδυτον προσμένει  
 Ἴνα φωτίσῃ νοερώς τὰ ἐν τῇ οἰκουμένῃ.  
 Ἐν τῷ ναῷ ἡ πάνσεπτος τρέφεται ἐν Κυρίῳ,  
 Μὲ ἄρτον τὸν οὐράνιον κ' ἐν πνεύματι ἁγίῳ.  
 Ὁ ἄγγελος δὲ Γαβριὴλ ἐξ οὐρανοῦ κατήλθε,  
 Ν' εὐαγγελίσῃ εἰς γῆν χαρὰν πρὸς τὴν παρθένον ἦλθε

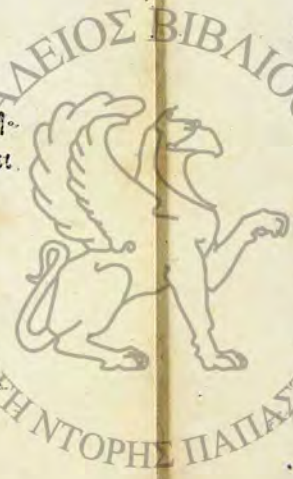
Τὸν ἀσπασμὸν ἐκόμισε, «Χαῖρε χαριτωμένη,  
 Ἡ μεταξὺ τῶν γυναικῶν ὑπερευλογημένη».  
 Θέλεις συλλάβει σὺ υἱόν, καὶ θέλεις αὐτὸν τέξει,  
 Τὸ ὄνομα Ἐμμανουὴλ αὐτοῦ θέλεις καλέσει,



Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.

«Πῶς εἶναι τοῦτο δυνατόν;» παρθένος ἀπεκρίθη,  
 Τὰς ῥήσεις τὰς τῶν προφητῶν Ἄγγελος διηγήθη·  
 «Ἐπίστου θεῖα δύναμις ἐπὶ σέ θέλει ἔλθει,  
 Καὶ πνεῦμα τὸ πανάγιον αὐτὸ θέλει κατέλθει.»  
 Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἄγγελος ἐνήλθεν εἰς τὰ ὕψη,  
 Καὶ ἡ παρθένος Μαριὰμ ἔμεινεν ἐν συλλήψει.  
 Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, τὸν θάνατον πατήσας,  
 Τὸν πεπτωκότα δὲ Ἀδὰμ καὶ Εὐὰν ἀναστήσας,

Καὶ τοὺς ἐν ἅδῃ ἅπαντας ἀπὸ ἐκεῖ ἐξάγει,  
 Κ' εἰς ποθεινὸν καὶ εὖσμον παράδεισον εἰσάγει,  
 Καὶ πᾶν ῥητὸν τῆς ἱερᾶς Γραφῆς συνεπληρώθη  
 Κι' ὁ λόγος τοῦ Δημιουργοῦ σαφῶς ἐβεβαιώθη  
 Σ' τὴν γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ λαμπρὸς ἀστὴρ ἐφάνη,  
 Ὡς βασιλέα οὐρανοῦ καὶ γῆς τὸν παριστάνει.  
 Οἱ μάγ' ἀστέρ' ἀκολουθοῦν, τὸν Ἰησοῦν ζητοῦσι,  
 Ἄγγελοι τὸν δοξάζουσι, ποιμένες ἀγραυλοῦσι.  
 Καὶ εἰς τὴν βάπτισιν αὐτοῦ στρέφει τὸν Ἰορδάνην,  
 Λαμβάνει δὲ τὸ βάπτισμα ἀπὸ τὸν Ἰωάννην.  
 Υἱὸς Θεοῦ ἐκλήθηκεν, ὁ οὐρανὸς ἐσχίσθη,  
 Τὸ πνεῦμα δ' ὡς περιστέρα σ' αὐτὸν ἐνεφανίσθη.  
 Καὶ εἰς τὴν μεταμόρφωσιν τοὺς μαθητὰς του κράζει.  
 Κ' ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Θαβὼρ αὐτοὺς ἀναδιβάζει.  
 Εἰς φῶς μεταμορφώνεται εἰς θεϊκὰς ἀκτῖνας,  
 Ὡς ἥλιος ἀνέσπερος τὸ φῶς στὴν γῆν ἐκτείνας.  
 Τὴν θείαν δόξαν τ' ἔδειξε καὶ θείαν σταύρωσίν του,  
 Καὶ τὴν τριήμερον αὐτοῦ ἐκ τάφου ἔγερσίν του.  
 Καὶ ἐν καιρῷ σταυρώσεως ἥλιον ἀμαυρώνει,  
 Τὸ σύμπαν κατεκλόνησεν, Ἄδὰμ ἐλευθερώνει.  
 Καὶ εἰς τὸν τάφον καταβάς, τὸν θάνατον νεκρώσας,  
 Παράδεισον ἠνέφξε, τὸ πᾶν ἐλευθερώσας.  
 Καὶ ἐν τῇ ἀναστάσει του χαίρεται ὅλ' ἡ φύσις,  
 Εὐφραίνεται ὁ οὐρανὸς, ἀγάλλεται ἡ κτίσις.  
 Διδάξας δὲ ὁ Ἰησοῦς οὐράνιον θρησκείαν,  
 Τὴν τῶν ἐθνῶν κατήργησε παράνομον λατρείαν.  
 Τὰ εἰδῶλα συνέτριψε βωμοὺς κατεδαφίσας,  
 Τὸν θάνατον κατήργησε, ἀνάστασιν δωρήσας  
 Καὶ ἐν τῇ ἀναλήψει του νεφέλη καταβαίνει,  
 Καὶ ἐπ' αὐτῆς φερόμενος εἰς ὕψος ἀναβαίνει.



Καὶ μέλλει πάλιν νὰ ἐλθῇ με δύναμιν καὶ δόξαν,  
 Νὰ κρίνῃ ζῶντας καὶ νεκροὺς πᾶσαν φυλὴν με  
 [γλωσσαν]  
 Ἰδοὺ λοιπὸν, ὦ Ἕλληνες, ἐν πάσῃ συντομίᾳ,  
 Ἡ δεδομένη εἰς ἡμᾶς οὐράνιος θρησκεία.  
 Ἄλλὰ παράφρονές τινες ἀθέως φλυαροῦσι,  
 Θρησκείαν περιπαίζουσι, τὸ πᾶν περιφρονοῦσι.  
 Καὶ ὡς ἀντίθεοι αὐτοὶ προδότες τῆς πατρίδος,  
 Ἐκτρώματα τῆς φύσεως σπέρματα τυραννίδος,  
 Νομίζουν οἱ τρισάθλιοι πῶς θὰ κορυφωθῶσιν,  
 Ἄνοθη, καρποὺς νὰ κάμωσιν, εἰς θέαν νὰ φανῶσιν  
 Ὡς ἀκανθοὶ καὶ τρίβολοὶ θέλουσι ἐκρίζωθῶσι  
 Καὶ εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον ἅπαντες θὰ ριφθῶσι.  
 Τὸ σύμπαν ὅλον ἐννοεῖ, ὅτι ὑπὲρ θρησκείας,  
 Ἐλαβομεν τὰ ὄπλα μας κατὰ τῆς τυραννίας,  
 Κ' ἀπετινάξαμεν ζυγὸν τῆς βδελυρᾶς δουλείας,  
 Καὶ ἀναπνέομεν λαμπρὸν ἀέρ' ἐλευθερίας.  
 Νομίζω εἶναι περιττὸν πολλὰ ε' αὐτοὺς νὰ γράψω,  
 Ἄς ἔλθω ε' τὸ προκείμενον, τὸ τέλος ἵνα φιάσω.  
 Ἀπὸ Ἄδὰμ ἐτόλμησα τὸ θέμα μου ν' ἀρχίσω,  
 Ῥητὰ τινα τῶν προφητῶν διὰ νὰ ἱστορήσω.  
 Τὰ ὅσα προεικόνιζον διὰ τὴν Παναγίαν,  
 Διὰ τὴν ἐνσαρκον αὐτῆν θείαν οἰκονομίαν.  
 Νὰ βάλω βάσιν εἰς αὐτὰ, καὶ ἔπειτα ν' ἀρχίσω  
 Τὸν ὑπερθαύμαστον Ναὸν λαμπρῶς νὰ ἐξυμνήσω,  
 Ἄμ' ὁ Θεὸς ἠυδόκησεν Ἑλλάδα ν' ἀναστήσῃ,  
 Δεσμά της τὰ αἰῶνια νὰ τῆς τὰ ἀποσεισῃ.  
 Τὸν εὐσεβῆ λαὸν αὐτῆς ἵν' ἀπελευθερώσῃ,  
 Τὸν τύραννον ὡς Φαραὼ νὰ τὸν κατατροπώσῃ.  
 Ἡμέραν Εὐαγγελισμοῦ τοῖς Ἕλλησι κομίζει

Τὸν νέον Εὐαγγελισμόν αὐτοῖς εὐαγγελίζει  
 Οἱ Ἕλληγες ἀνύψωσαν τὴν ἱεράν σημαίαν,  
 Κ' ἔδραξαν κατ' Ἀσιανῶν τὴν δίστομον ῥομ-  
 φαίαν]

Γενναίως ἀντεμάχοντο ὑπὲρ ἐλευθερίας,  
 Ὑπὲρ πατρίδος καὶ ὑπὲρ τῆς ἱεῤῃς θρησκείας  
 Οὐδένα εἶχον βοηθὸν εἰμὴ τὸν ὄντα μόνον,  
 Τὸν ἔχοντα ἐν οὐρανῷ αἰώνιον τὸν θρόνον.  
 Ἀφιερῶσαντες εἰς αὐτὸν ὄλας τῶν τὰς ἐλπίδας,  
 Περιεφρούρησαν αὐτοὺς μὲ θώρακας καὶ ἀσπίδας  
 Τότε δὲ ἡ Παντάνασσα θεόνυμφος Μαρία,  
 Τῶν ὀρθοδόξων ἡ ἐλπίς ἡ πάντων σωτηρία.  
 Ἡυδόκησεν ἡ πάνσεπτος ναὸν τῆς ν' ἀναδείξει  
 Καὶ τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν σαφῶς ἴν' ἀποδείξει,  
 Κι' ἀμέσως δὲ ἡ χάρις τῆς ἐπρόφθικεν εἰς Τῆνον,  
 Καὶ ἀνεκάλυψε Ναὸν τὸν θαυμαστὸν ἐκεῖνον  
 Κ' ἐντὸς αὐτοῦ ἐκάλισεν ὡς ἀνασσα Ἑλλήνων  
 Στὸν ἐνδοξον καὶ ἱερὸν ἀγῶνά μας ἐκεῖνον.  
 Τὰς λέμβους ὅταν ἤθελον πρὸς μάχην νὰ κινήσουν,  
 Κατὰ τρικρότων τρομερῶν ἴν' ἀντιναυμαχήσουν.  
 Ἀπέναντ' αὐταὶ ἔπλεον ὅπως προσευχηθῶσι,  
 Τὴν θεῖαν δύναμιν αὐτῆς ἴν' ἐπικαλεσῶσι.  
 Τὴν ἐνθερμον ἀντίληψιν αὐτῆς ἐπαραχάλουν,  
 Καὶ βοηθὸν στὸν ἱερὸν ἀγῶνα τὴν ἐκάλουν.  
 Τὴν ἱεράν εἰκόνα τῆς ἐνθέρμως ἐπροσκύνουν,  
 Καὶ κατὰ τῶν Ἀγαρηγῶν ἀφόδως ἐξεκίνουν.  
 Τὸ θεῖον κ' ἄσθεστόν των πῦρ ἔρριπτον μὲ μανίαν,  
 Φόβον καὶ τρόμον ἔφερον εἰς πᾶσαν τὴν Ἀσίαν.  
 Τὸ σύμπαν τότε ἠπόρησε εἰς τὴν μεγαλοφυχίαν,  
 Καὶ ἀπαραδειγματίστον ἑλληγικὴν ἀνδρείαν.

Εἰς κατεδίωκ' ἑκατὸν, οἱ ἑκατὸν μυρίους,  
 Ἔως ὅτου ἀπέβρυξαν δεσμοὺς τοὺς αἰωνίους·  
 Σύμμαχος ἡ Παντάνασσα ἐν γῆ καὶ ἐν θαλάσσῃ,  
 Ἔσταθη ἐν τῇ ἱερᾷ ἡμῶν ἐπαναστάσει.  
 Καὶ μέχρι τέλους θὰ σταθῇ ἕως τῆς συντελείας,  
 Ὡς βᾶσις καὶ ὡς στήριγμα τῆς ἱεῤῃς θρησκείας.  
 Ὅσοι πρεσβεύουν Ἰησοῦν, τὸ φῶς τῆς τρισηλίου  
 Ἐφ' ὅλην τὴν ὑδρόγειον ἡμῶν τῆς ὑψηλίου  
 Εἰσέρχοντα· εἰς τὸν Ναὸν διὰ νὰ προσκυνήσουν.  
 Καὶ μὲ ἀφιερῶματα νὰ τὸν κατακοσμήσουν.  
 Ἄμα ποῦ φθάσουν εἰς αὐτὸν ἔκθαμβοι πάντες μένουν  
 Τοῦ παραδείτου κλίμακας, νομίζουσι ἀναβαίνουσι,  
 Κι' ὅταν εἰσέλθουν εἰς τὸν ναὸν ἀπὸ χαρὰν ἀρχίζουσι,  
 Τὸ ἔδαφος μὲ δάκρυα ὡς μῦρα νὰ βραντίζουσι.  
 Καὶ ἔκθαμβοι γενόμενοι εἰς τὰ ὑπερθαύμαστά τῆς,  
 Καὶ εἰς τὰ ὑπερλάμποντα ἀφιερῶματά τῆς.  
 Ἡ χαρυτόβρυτος εἰκὼν ἡ καὶ χαριτωμένη,  
 Μὲ στέμμα ἀδαμάντινον ἐστὶ κεκοσμημένη.  
 Τὰ ἱερά τῆς κράσπεδα πανευλαβῶς ἐγγίζουσι,  
 Κ' ὡς ἀνασσαν οὐράνιον μὲ μῦρα τὴν βραντίζουσι.  
 Καὶ μὲ τὰ πολυτίμητα ἀφιερῶματά των,  
 Μ' αὐτὰ συγχρόνως φέρουσι καὶ τὰ σεβάσματά των.  
 Τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν εἰς ὕψος προσηλώνουσι  
 Καὶ τὴν ἀθάνατον ψυχὴν εἰς αὐτὴν ἀφιερώνουσι.  
 Ἰν' ἀξιώσῃ ἅπαντας εἰς γῆν ἐπαγγελίας,  
 Τῆς ἀνω Ἱερουσαλήμ ἡμῶν τε βασιλείας.  
 Καὶ ὁ ναὸς ἦν ὡς νυμφῶν λαμπαδοφωτισμένος,  
 Μὲ σκευὴ τὰ ὀλόχρυσα λαμπρῶς κεκοσμημένους  
 Τὰς στήλας ἔχων εὐκλεῶς μὲ δάφνας ἐστεμμένους,  
 Κ' ὡς τρόπαια τὰς ἱεῤῃς σημαίας ὑψωμένους·

Καὶ τὸ κωδωνοστάσιον καταπεφωτισμένον,  
 Φέρον σταυρὸν ἀήττητον, τὰ νέφη ὑπερβαῖνον,  
 Καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ ναῷ μένουν εἰς ἀγρυπνίαν,  
 Μὲ ὕμνους μὲ ἐγκώμια ὡς ἱερὰν θυσίαν·  
 Μετὰ τὴν ἱερὰν αὐτὴν θεῖαν μυσταγωγίαν,  
 Ἐξέρχονται ἐκ τοῦ ναοῦ πάντες πρὸς λιτανεΐαν.  
 Οἱ κώδωνες ἁρμονικῶς ὡς ὄργανα κτυποῦσι,  
 Τὸν ἐν Τριάδι ὕψιστον Θεὸν ὕμνολογοῦσι·  
 Καὶ μὲ τὰ θυμιάματα νεφέλας σχηματίζουν,  
 Μὲ σμύρναν καὶ μὲ λίβανον Θεὸν θυμιατίζουν.  
 Ἡ νῆσος αὕτ' εἶναι μικρὰ, πλὴν καλλιεργημένη,  
 Χεῖρ φιλοπόνου γεωργοῦ παντοῦ τετυπωμένη.  
 Κοιλιάδες λόφοι, καὶ βουνὰ καταπεφυτευμένα.  
 Αὐτὴ ἡ φύσις ἀφειδῶς τὰ ἔχει στολισμένα.  
 Καὶ ἐν καιρῷ τοῦ ἔαρος ὁπότεν θὰ ἀρχίσῃ,  
 Τὰ ἐν τῇ γῆ ὁ ἥλιος ν' ἀναζωογονήσῃ.  
 Μ' ἄπειρα νέα χρώματα ἀρχίζει νὰ ἐκβάλλῃ,  
 Τὰ εὖσσμα καὶ εὐθαλῆ λαμπρὰ φύσεως κάλλῃ.  
 Κι' ὅταν τὰ δένδρ' ἀρχίσωσιν καρποὺς νὰ ὠριμάσουν  
 Ὡς δῶρον εἰς τοὺς τρυγητὰς νὰ τοὺς προετοιμάσουν.  
 Ἡ φύσις μεταβάλλεται, τὸ χρῶμα μεταλλάττει,  
 Καὶ τοὺς χρυσοὺς καρποὺς αὐτῆς ὁ γεωργὸς φυλάτει.  
 Θεάν μὲν ἔχουσα λαμπρὰν, τὰς νήσους τῶν Κυκλάδων  
 Τὴν τοῦ Αἰγαίου θάλασσαν, τὰς νήσους τῶν Σποράδων.  
 Καὶ κλίμα εὐκράεστατον, ὑγιεινὸν ἀέρα,  
 Ὅριζοντα ὑπέρλαμπρον καὶ φαεινὸν αἰθέρα.  
 Καὶ κῶμαι μ' ἐξοχὰς τερπνὰς, ὅλως πεπυκνωμένας  
 Εἰκόνας παριστάνουσι καλῶς ζωγραφισμένας.  
 Αὔραι ζεφύρων δροσεραὶ αἰεὶ σ' αὐτὴν φυσοῦσιν,  
 Τὰς τοῦ ἡλίου θερινὰς φλόγας καταψυχοῦσιν.

Ὅρέων δὲ αἱ κορυφαὶ τὰ νέφη διασχίζουν,  
 Τὰ μέτωπά των κρύπτουσι, καὶ ἑαυτὰ δροσίζουν,  
 Εἰς οὐρανὸν οἱ κάτοικοι νομίζουν ἀναβαίνουν,  
 Καὶ ἐν τῷ μέσῳ νεφελῶν τὰ ποίμνιά των νέμουν  
 Φωναὶ ἐξέρχοντ' ἐξ αὐτῶν προβάτων βληχχομέναν,  
 Καὶ ἄσματ' ἠδύτατα ποιμένων καὶ παρθένων.  
 Ὑδατὰ δροσερώτατα τὰ ὄρη ἀναβλύζουν,  
 Τὰ ἐμψυχα εὐφραίνουσι τὰς ἐξοχὰς ποτίζουν  
 Καὶ τὰ παράλια αὐτῆς φέρουν ναὸν Ἀνάσσης,  
 Βασιλίτσα, νομίζει τις, πλέει ε' ἄφρον θαλάσσης·  
 Οἱ κάτοικοι φιλόπονοι, φιλόμουσοι, γενναῖοι,  
 Εἰς ἐπιστήμας δίδονται ὅλοι σχεδὸν οἱ νέοι.  
 Ἐδαφος τὸ Ἑλληνικὸν αἰεὶ κατακοσμοῦσιν,  
 Νὰ μιμηθῶν ἀρχαίας μας μὲ ζῆλον προσπαθοῦσιν,  
 Ἔργον νομίζουν ἱερὸν τὴν ἐλεημοσύνην,  
 Τοὺς ξένους ὑποδέχονται μ' ὄλην τὴν εὐφροσύνην,  
 Καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ ἡμῶν λαμπρᾷ ἐπαναστάσει.  
 Ἄσυλον καταφύγιον ἡ Τῆνος κατεστάθη.  
 Οἱ ἐνδοξοὶ ὁμογενεῖς ε' τὸν καταδιωγμὸν των,  
 Πλῆθος αὐτῶν κατέφυγαν, κ' εὖρον τὸ ἄσυλόν των  
 Κ' ἡ χαριτόβρυτος εἰκὼν τῆς Εὐαγγελιστρίας,  
 Τὴν νῆσον ταύτην ἔκαμῆν ὡς γῆν ἐπαγγελίας.  
 Μὲ πιστὴν καὶ εὐλάβειαν ὅσοι ε' αὐτὴν προσέλλουν,  
 Πάραυτα θεραπεύονται, χαίροντες ἐπιστρέφουν.  
 Ἀόμματ' ἀναβλέπουσι, χωλοὶ περιπατοῦσι,  
 Φρενήρεις μένουν φρόνιμοι, Θεὸν δοξολογοῦσιν.  
 Ἄπειρα πάθ' ἀνίατα πάραυτα θεραπεύει,  
 Ὅταν μὲ φόβον τις Θεοῦ αὐτὴν καθικετεύῃ.  
 Ἰδοὺ λοιπὸν, ὦ εὐσεβεῖς, ἡ ἱερὰ θρησκεία,  
 Ἡ πορφυροχρυσοειδῆς ἐπτάφωτος λυχνία.



Ἦτις ἀόρατός ἐστιν ἄνω τῶν μετεώρων,  
Στὸ ἄπειρον τοῦ οὐρανοῦ μακρὰν τῶν ἑωσφόρων.  
Στὸν θόλον τὸν οὐράνιον ἐπιστηριζομένη,  
Μ' ἄδυτον φῶς χαρμόσυτον αἰείποτ' ἀναμμένη,  
Καὶ τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς ἀπὸ μακροῦ αἰῶνος,  
Ἄσβεστον διεφύλαξεν ἀπὸ τοῦ λυμεῖνος.  
Τὴν ἄφθονον ὕλην αὐτῆς οἱ ἄγγελοι χομίζουσι,  
Μὲ τὰς χρυσαῖς των πτέρυγας καὶ τὴν καταφωτίζουν  
Τὸ σύμπαν ὅλον ἀσεβῶς ἂν κατ' αὐτῆς φύσῃ,  
Τὰς θείας λαμπρόνας τῆς ἀδύνατον νὰ σβύσῃ.  
Αὕτη τὸ ἄπειρόν τῆς φῶς μέλλει νὰ διαχύσῃ,  
Τῆς ὑδρογείου τὰς φυλάς ἀπάσας νὰ φωτίσῃ.

Τ Ε Λ Ο Σ.





ΕΠΙΤΟΜΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ  
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

